

Arrest

nr. 164 998 van 31 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 september 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoeker op 29 september 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. FORGET, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 april 2015 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken is gebleken dat verzoeker op 18 maart 2015 een verzoek tot internationale bescherming indiende in Bulgarije. Op 26 maart 2015 stak verzoeker illegaal de Hongaarse grens over en diende in Hongarije eveneens een verzoek tot internationale bescherming in op 27 maart 2015.

Op 27 april 2015 werd verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III verordening). Tijdens dit verhoor uitte verzoeker een bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij er op een onmenselijke manier behandeld zou zijn en er zou geslagen zijn door de politie.

Op 29 april 2015 richtte de Dienst Vreemdelingenzaken een terugnameverzoek aan de Bulgaarse autoriteiten op grond van artikel 18, 1, b van de Dublin III Verordening.

Op 4 mei 2015 richtte de raadsman van verzoeker een fax aan de cel Dublin waarin hij verzocht geen toepassing te maken van de Dublin III verordening omdat verzoeker in Bulgarije zou mishandeld zijn. Een medisch attest van 17 april 2015 werd bij dit schrijven gevoegd waarin door dokter V.B. verscheidene letsels werden vastgesteld.

Op 27 mei 2015 verzond de cel Dublin van de Dienst Vreemdelingenzaken het bericht aan de Bulgaarse autoriteiten dat zij werden geacht stilzwijgend het terugnameverzoek voor verzoeker te aanvaarden daar zij niet binnen de in artikel 25, 1 van de Dublin III Verordening gestelde termijn antwoordden.

Op 9 juni 2015 stemden de Bulgaarse autoriteiten alsnog in op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III Verordening.

Op 29 september 2015 werd de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26quater).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

**BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene verklaarde op 16.04.2015 in België te zijn aangekomen en vroeg op 21.04.2015 bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. De betrokkene verklaarde geboren te zijn op [...]1972 in C., P., Afghanistan en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Hij legde geen documenten voor.

Onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene toonde aan dat de betrokkene op 18.03.2015 een asielaanvraag indiende in Bulgarije, dewelke momenteel nog in behandeling is. De betrokkene stak later, op 26.03.2015 illegaal de Hongaarse grens over en diende in Hongarije eveneens een asielaanvraag in op 27.03.2015. Op 29.04.2015 werd een terugnameverzoek gestuurd aan Bulgarije, het land waar de eerste asielaanvraag plaatsvond. Bulgarije antwoordde niet binnen de vastgestelde termijn op ons verzoek en werd als gevolg op 27.05.2015 verantwoordelijk gesteld voor de terugname van de betrokkene, volgens artikel 25(2) van Verordening 604/2013. Op 09.06.2015 hebben de Bulgaarse autoriteiten alsnog het terugnameverzoek voor de betrokkene expliciet ingewilligd met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene werd gehoord op 27.04.2015 en verklaarde in februari 2015 met een Afghaans paspoort van een smokkelaar met het vliegtuig van Afghanistan naar Iran te zijn gevlogen. Vervolgens zette hij zijn weg verder met de auto langs Turkije, Bulgarije, Hongarije, Servië en Italië, vanwaar hij ten slotte de trein nam via Frankrijk naar België. De betrokkene verklaarde dat hij geregistreerd werd in Bulgarije en Hongarije.

Aan de betrokkene werd gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel aan te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat het de hoofdstad is van Europa en omdat er veel mensenrechtenorganisaties zijn.

De betrokkene uitte tijdens zijn gehoor bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij er op een onmenselijke manier behandeld zou zijn en er zou zijn geslagen door de politie.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn gehoor bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij er op een onmenselijke manier behandeld zou zijn en er zou zijn geslagen door de politie. Er moet worden vermeld dat Bulgarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door betrokkene in Bulgarije ingediende asielaanvraag nog lopende is: "De lidstaat is verplicht een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: "In aile in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. De door de betrokkene in Bulgarije ingediende asielaanvraag blijkt nog niet te zijn afgerond. We benadrukken dat de verwerking van een

asielaanvraag op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Bulgarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Bulgarije onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering".

Er moet eveneens worden vermeld dat de betrokkene geen enkel concreet bewijs aanbracht dat hij door de Bulgaarse politie fysiek mishandeld werd. De raadvrouw van de betrokkene, meester Forget, brengt verscheidene elementen aan die volgens haar "volstaan als het begin van bewijs dat de betrokkene mishandeld werd toen hij in de handen van de Bulgaarse politiediensten was". Meester Forget bracht een medisch attest aan van medische dienst asbl Athena vzw en een kopie van een foto van de betrokkene. Het medisch attest bevestigt weliswaar dat de op het lichaam van de betrokkene sporen van vastgrijpen te vinden zijn, maar het attest zegt niets over de omstandigheden of de oorzaak waardoor de betrokkene deze verwondingen opliep. Vervolgens zijn op de kopie van de foto geen ietsels zichtbaar en is de identiteit van de persoon op de foto er onmogelijk uit op te maken.

In haar schrijven van 4 mei 2015 verwijst meester Forget ernaar dat Bulgarije door het Europees Hof van de Rechten van de Mens veroordeeld zou zijn omwille van onmenselijke en vernederende behandeling. Meester Forget verwijst hiervoor naar de uitspraak van het Hof in de zaak S.Z. tegen Bulgarije van 3 maart 2015, n° 29263/12. Er dient echter te worden vermeld dat de omstandigheden van de zaak S.Z. tegen Bulgarije van 3 maart 2015 verschillen van die van de bezwaren van de betrokkene. In de vermelde zaak riep het Hof namelijk enkel artikel 3 van het EVRM in omwille van een eerdere ineffectieve gerechtelijke procedure: "Relying on Articles 3 (prohibition of inhuman or degrading treatment) and 8 (right to respect for private life), the applicant complained of the ineffectiveness of the criminal proceedings for the false imprisonment, assault, rape and trafficking in human beings perpetrated against her. She complained in particular of the lack of an investigation into the possible involvement of the two police officers and the failure to prosecute two of her assailants, and of the excessive length of time taken to investigate and try the case." (European Court of Human Rights, 4th section, Affaire S.Z. contre Bulgarie, requête n°29263/12, een kopie van het arrest werd toegevoegd aan het dossier).

Hoewel het arrest verwijst naar enkele agenten van de Bulgaarse politie die mogelijk betrokken waren bij de mensenhandel waaraan S.Z. mogelijk onderhevig geweest kon zijn, moet worden vermeld dat: 1) de uitspraak van het Hof slechts betrekking heeft op het gebrek aan toegang tot een degelijke rechtsprocedure in het geval van mensenhandel en gedwongen prostitutie van het toenmalige slachtoffer; 2) het Hof geen uitspraak gedaan heeft betreffende de aantijgingen van mensenhandel zelf; 3) het Hof geen enkele uitspraak gedaan heeft over de toepasbaarheid van artikel 3 van het EVRM met betrekking tot mogelijk fysiek geweld door de politie, en 4) het Hof geen enkele uitspraak gedaan heeft over de mogelijke betrokkenheid van de Bulgaarse politie. Bijgevolg kan dit arrest niet aangenomen worden als bewijs van mogelijk politiegeweld als fundamentele tekortkoming met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije. Het arrest doet geenszins uitspraak over mogelijk politiegeweld tijdens de asielpcedure en maakt dus niet aannemelijk dat de betrokkene door overdracht aan Bulgarije een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Aangezien de omstandigheden van het arrest danig verschillen van de omstandigheden die de betrokkene beschrijft, kan op basis van de bezwaren van de betrokkene en zijn raadvrouw niet worden aangenomen dat de betrokkene in Bulgarije geen toegang zou hebben tot de nodige bescherming of gerechtelijke procedures.

Betreffende de bezwaren van meester Forget als zou haar cliënt in Bulgarije geen degelijke toegang hebben tot juridische procedures in Bulgarije, moet eveneens worden vermeld dat de betrokkene er zelf voor koos om na wat hij beweert slagen door de Bulgaarse politie waren, de reis richting België door te zetten. Het kan dus niet worden aangetoond dat de betrokkene een klacht indiende tegen mogelijk onmenselijke of vernederende behandeling door de Bulgaarse politie, noch dat de betrokkene aile

mogelijke rechtsmiddelen heeft uitgeput om een dergelijke eventuele behandeling aan te klagen. Bijgevolg is niet aangetoond dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde om het geweld waarvan hij gewag maakt bij de bevoegde instanties aan te klagen. We moeten dus besluiten dat de bezwaren van de betrokkene en zijn raadvrouw geen voldoende reden vormen om de betrokkene niet over te dragen aan de bevoegde Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende de bezwaren van meester Forget als zouden "algemene rapporten betreffende politiegeweld in Bulgarije" het bezwaar van de betrokkene bevestigen, moet worden vermeld dat meester Forget geen enkel concreet rapport aanhaalt.

Vervolgens moet worden vermeld dat de medische elementen die de betrokkene en zijn raadvrouw aanbrachten niet van die aard zijn dat ze de betrokkene zouden verhinderen om naar Bulgarije te reizen of dat zijn gezondheidstoestand bij overdracht zou leiden tót een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene zal in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de nodige zorgen verkrijgen".

Bovendien is er, gelet op de leeftijd en familiesituatie van de betrokkene, geen verdere aanleiding om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen. Uit bovenstaande volgt dat, gelet op art. 3(2), art. 6, art. 9, art. 10, art. 13, art. 16, art. 25(2) en art. 18(1)b van Verordening 604/2013, België niet verantwoordelijk is voor de asielaanvraag, die aan Bulgarije toekomt.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Bulgaarse autoriteiten."

Op 8 oktober 2015 diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 154.225 van 9 oktober 2015 verwierp de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet was aangetoond.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter zitting van 13 januari 2016 werpt de raadvrouw van verzoeker op dat de termijn van zes maanden waarbinnen de overdracht diende plaats te vinden, conform artikel 29, lid 1 van de Dublin III Verordening is verstreken. Ze wijst erop dat Bulgarije uitdrukkelijk akkoord is gegaan met de overdracht op 9 juni 2015. Nu het beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen, moet als aanvangsdatum het overdrachtakkoord worden genomen en is thans de termijn van zes maanden verstreken.

Verweerder volgt ter zitting dit standpunt niet en stelt dat uit een samenlezing van artikel 29 *iuncto* artikel 27, lid 3, b van de Dublin III Verordening moet aangenomen worden dat, nu verzoeker op 8 oktober 2015 een procedure heeft ingesteld in uiterst dringende noodzakelijkheid op grond van artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet en artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet voorziet in een van rechtswege schorsend karakter van dit beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid, deze beroepsmogelijkheid zou overeenkomen met de hypothese voorzien in artikel 27, lid 3, b van de Dublin III Verordening. Dit houdt volgens verweerder in dat het beroep zoals voorzien in de Vreemdelingenwet conform is aan de vereisten van artikel 27, lid 3 van de Dublin III Verordening en bijgevolg het vertrekpunt voor de overdrachtstermijn moet gesitueerd worden op het ogenblik dat de Raad het beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid heeft verworpen.

De partijen betwisten niet dat *in casu* geen situatie van gevangenzetting van verzoeker die de termijn op twaalf maanden zou brengen, noch een situatie van onderduiken die de termijn op 18 maanden zou brengen conform artikel 29, lid 2 van de Dublin III Verordening aan de orde is.

Artikel 29, lid 1 van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft. [...]”

Uit deze bepaling blijkt dat er twee situaties worden beoogd om het aanvangsmoment van de termijn voor overdracht te bepalen, met name van zodra praktisch mogelijk en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om betrokkene over of terug te nemen, (waarbij evenwel niet wordt verduidelijkt of men hierbij de datum van het uitdrukkelijk of stilzwijgend akkoord als uitgangspunt dient te nemen als beiden zich hebben voorgedaan), of van zodra praktisch mogelijk en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

Artikel 27, lid 3 van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

“Voor een beroep of een bezwaar tegen het overdrachtsbesluit bepalen de lidstaten in hun nationale recht dat:

- a) het beroep of het bezwaar de betrokkene het recht verleent om in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar in de betrokken lidstaat te blijven, of*
- b) de overdracht automatisch wordt opgeschort en dat dergelijke opschorting verstrijkt na een bepaalde redelijke termijn, binnen welke een rechterlijke instantie na nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het verzoek een beslissing heeft genomen of een beroep of bezwaar al dan niet opschortende werking heeft, of*
- c) de betrokkene de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. De lidstaten zorgen ervoor dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is door de overdracht op te schorten totdat de beslissing over het eerste opschortingsverzoek wordt gegeven. Beslissingen over het al dan niet opschorten van de uitvoering van het overdrachtsbesluit worden gegeven binnen een redelijke termijn die evenwel een nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het opschortingsverzoek mogelijk maakt. Een beslissing om de uitvoering van het overdrachtsbesluit niet op te schorten wordt gemotiveerd.”*

Artikel 29, lid 1 van de Dublin III Verordening stemt grotendeels overeen met artikel 20, lid 1, d van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin II Verordening – zie concordantietabel Dublin III Verordening).

De interpretatie van artikel 20, lid 1, d van de Dublin II Verordening, en meer bepaald de vraag naar het precieze aanvangsmoment voor de termijn van zes maanden, werd voorgelegd aan het Hof van Justitie dat hieromtrent uitspraak deed in het arrest C- 19/08 van 29 januari 2009, Migrationverket/Petrosian.

Volgens punt 40 van het arrest ligt het doel van de termijn van zes maanden in het feit beide betrokken lidstaten in staat te stellen overleg te plegen over de totstandkoming van de overdracht en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen, daar deze geschiedt volgens de nationale wetgeving van deze laatste lidstaat. Uit punt 41 blijkt dat in de oorspronkelijke (eerste) Overeenkomst betreffende de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij een van de lidstaten van de Europese Gemeenschappen werd ingediend, ondertekend te Dublin op 15 juni 1990 de overdrachtstermijn maar een maand bedroeg en men juist om rekening te houden met praktische problemen die zich voordeden, de termijn in de Dublin II Verordening op 6 maanden heeft gebracht. Deze principiële termijn van zes maanden, met uitzonderingen voor de situatie van gevangenzetting of onderduiken, werd behouden in de Dublin III Verordening. Volgens punt 44 acht het Hof van Justitie het belangrijk dat zowel in de situatie dat het beroep geen schorsende werking heeft, als in de situatie dat een beroep wel schorsende werking heeft, de lidstaten in beide situaties over een effectieve termijn beschikken van zes maanden, die zij worden geacht volledig te benutten voor het regelen van de technische afhandeling van de overdracht. Het Hof van Justitie concludeert dat *“artikel 20, lid 1, sub d, en lid 2 van de Dublin II Verordening aldus moet worden uitgelegd dat, wanneer de wettelijke regeling van de verzoekende lidstaat voorziet in opschortende werking van een beroep, de termijn voor*

*tenuitvoerlegging van de overdracht niet reeds aanvangt met de voorlopige **beslissing van de rechter** om het in gang zetten van de overdrachtprocedure **op te schorten**, maar pas met de beslissing van de rechter over de gegrondheid van de procedure, die aan het in gang zetten van de overdracht niet meer in de weg kan staan (eigen benadrukken)."*

Kernvraag die zich *in casu* opwerpt, is bijgevolg hoe de bewoordingen die betrekking hebben op de tweede situatie en die luiden als volgt "of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft" moeten worden geïnterpreteerd. Of nog in de Franse tekst "ou de la décision définitive sur le recours ou la révision lorsque l'effet suspensif est accordé conformément à l'article 27, paragraphe 3." Met andere woorden stelt zich de vraag of hieronder *in casu* moet worden begrepen dat het loutere feit dat de overdracht van verzoeker vanaf het instellen van het beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid op 8 oktober 2015 tot de verwerping ervan op 9 oktober 2015 en dus *de facto* enkel in deze tijdspanne niet kon worden ten uitvoer gelegd aangezien dit beroep overeenkomstig artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet van rechtswege schorsende werking heeft, volstaat om een stuiting van de termijn van zes maanden tot gevolg te hebben, met name dat opnieuw een termijn van zes maanden aanvangt vanaf het arrest van de Raad waarin de rechter heeft beslist de vordering tot schorsing te verwerpen.

Volgens het standpunt van verweerder zoals verdedigd ter zitting volstaat het loutere feit dat het Belgisch recht in een situatie van uiterst dringende noodzakelijkheid schorsende werking toekent aan het instellen van het beroep conform artikel 27, lid 3 van de Dublin III Verordening om steeds, ongeacht of het beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid al dan niet aanleiding gaf tot een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en ongeacht de reeds verstreken termijn na het (al dan niet stilzwijgend) akkoord tot voor het indienen van het beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid hetgeen *in casu* reeds ongeveer vier maanden bedraagt, over te gaan tot het toekennen van een nieuwe termijn van zes maanden na het arrest in uiterst dringende noodzakelijkheid.

De Raad meent echter dat uit de bewoordingen "zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden" van artikel 29, lid 1 van de Dublin III Verordening blijkt dat de Europese wetgever heeft beoogd dat de Lidstaten alles in het werk stellen om tot een effectieve overdracht over te gaan binnen die termijn zodat conform overweging 5 van de Dublin III Verordening snel kan worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van internationale bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen, niet te ondermijnen. Tegelijk moeten de Lidstaten daadwerkelijk over een termijn van zes maanden beschikken voor de overdracht die zij geacht worden ten volle te benutten en waarbij conform het arrest Petrosian geen beslissing van de rechter om het in gang zetten van de overdrachtprocedure op te schorten in de weg mag staan. Ook punt 42 van het arrest Petrosian vermeldt duidelijk dat de tweede situatie betrekking heeft op de situatie "wanneer de verzoekende lidstaat voorziet in een beroepsmogelijkheid waaraan opschortende werking kan worden verleend **en** de rechter van die lidstaat aan zijn beslissing opschortende werking verleent (eigen benadrukken)".

In casu wordt niet betwist dat bij arrest nr. 154.225 van 9 oktober 2015 de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft verworpen en de rechter aan zijn beslissing geen opschortende werking heeft verleend. Bijgevolg is de tweede situatie niet van toepassing en valt men terug op de eerste situatie en begint *in casu* de termijn van zes maanden te lopen vanaf de aanvaarding van het verzoek door Bulgarije om verzoeker terug te nemen. Daargelaten de vraag of daarbij *in casu* moet uitgegaan worden van de datum van uitdrukkelijk akkoord op 9 juni 2015, dan wel de datum van het stilzwijgend akkoord waarvan de Belgische autoriteiten Bulgarije op 27 mei 2015 in kennis hebben gebracht en rekening houdend met het bepaalde in artikel 42 van de Dublin III Verordening, was ter zitting van 13 januari 2013 de zes maanden termijn verstreken en is overeenkomstig artikel 29, lid 2 van de Dublin III Verordening België verantwoordelijk voor het onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming.

De Raad stipt echter aan dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. 4 Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure). Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie

o.a. RvS 31 maart 1994, nr. 46.816) blijkt dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker niet meer getuigt van het rechtens vereiste actueel belang bij het aanvechten van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aangezien België verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21 april 2015 (RvS 10 maart 2006, nr. 156.200; RvS 8 mei 2006, nr. 158.404; RvS 7 september 2004, nr. 134.640).

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het vereiste actueel belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. HEIRBRANT

A. MAES